

Книга Даниїла - номер тридцять п'ять

Розкриття пророчої структури: прозріння Вільяма Міллера і три спустошувальні сили, що ведуть до Армагеддону

Jeff Pippenger
2023-12-30

У «час кінця», у 1798 році, було розпечатано книгу Даниїла, а точніше — видіння, пов'язане з річкою Улай. Це видіння сповістило про початок слідчого суду 22 жовтня 1844 року. Вірш, який став підставою цієї істини, — Даниїла 8:14. Вільям Міллер, посланець, обраний, щоб розпізнати розпечатання цієї вістки, ніколи повністю не зрозумів усіх істин, пов'язаних із цим видінням, але виконав працю, яка була йому доручена.

Коли Міллер розпочав вивчення пророчого слова, він зрозумів певні правила пророчого тлумачення, які визначені й утверджені в самій Біблії. Ці правила були кодифіковані й стали відомі як «Правила тлумачення Вільяма Міллера». Ці правила засвідчені натхненням і визначені як такі, якими користуватимуться ті, хто оголосять про початок виконавчого суду при запровадженні недільного закону. Міллер свідчив, що почав вивчення Біблії з її початку і рухався далі лише тоді, коли розумів те, що на той момент розглядав. З такого підходу легко побачити, чому першим пророцтвом часу, яке Міллер розпізнав і яке стосувалося звістки, яку він мав визначити як таку, що сповнилася в 1844 році, було «сім часів» з Левіта 26.

Натхнення вчить нас, що ангел Гавриїл разом із іншими святими ангелами спрямовував розум Міллера, так само, як Гавриїл спрямовував розум Даниїла, Івана Богослова та всіх пророків Біблії, бо Гавриїлові було доручено служіння, яке втратив сатана. Служіння Гавриїла виражалося в первісному імені сатани — Люцифер, що означає «світлоносець». Гавриїл приніс пророче світло Міллерові, і, підкоряючись цьому світлу, він проголосив звістку, яка сповістила про відкриття слідчого суду 22 жовтня 1844 року.

Погляд у минуле дозволяє тим, хто прагне зрозуміти працю Вільяма Міллера, усвідомити, що йому були дані певні прозріння щодо пророчого слова, які стали ключами для його праці з укладання звістки про наближення суду. Одним із цих ключів було його розуміння, що в пророчому застосуванні день означає рік. Іншим була пророча структура, яку він використовував, щоб розмістити та узгодити відкриті ним лінії пророцтва. Ця структура ґрунтувалася на двох сатанинських силах, які принесли спустошення Божому народові та Божому святилищу. Усі відкриття Міллера були вибудовані на пророчій структурі, що відображала історію язичництва, за яким прийшов папізм; вони послідовно попирали і Боже святилище, і Божий народ від часів давнього Ізраїлю аж до Другого приходу Христа.

Та пророча структура дозволила йому точно визначити кожен істину, необхідну, щоб встановити 22 жовтня 1844 року як початок суду. Але та істина була обмеженою, бо він не міг бачити третю переслідувальну силу, яка в пророчій історії прийшла після язичництва та

папства. Йому не було потрібно бачити ту істину, бо його праця полягала в тому, щоб проголосити 22 жовтня 1844 року, а світло щодо третьої переслідувальної сили мало бути розкрито після тієї дати.

У зв'язку з тим, що він узгоджував свої пророчі уявлення зі структурою двох спустошувальних сил — спершу язичницького Риму, а потім папського Риму, — він розумів, що слово, перекладене як «щоденне», у книзі Даниїла є символом язичництва та/або язичницького Риму. Слово «tamid», перекладене як «щоденне», Даниїл уживає п'ять разів. Його завжди вжито у поєднанні з символом, який Міллер справедливо розумів як такий, що представляє папство. Символ папства, який завжди з'являється у зв'язку зі «щоденним», подається двома символами. У будь-якому разі обидва символи папської влади ототожнюють папство; проте щоразу, коли Даниїл уживав слово «tamid», яке перекладається як «щоденне», воно завжди стояло разом із символом папства і перед ним. Розуміння Міллера щодо «щоденного» у книзі Даниїла стало підвалиною тієї структури, яку він бачив, і яка ґрунтувалася на двох спустошувальних силах: спочатку язичництві, а потім папстві. Ототожнення Міллером «щоденного» з язичництвом у книзі Даниїла було приречене стати величезною суперечкою в межах адвентизму, починаючи з другого покоління адвентизму, що розпочалося 1888 року.

Першою пророчою істиною, яку Міллер відкрив і яка була складовою розуміння 22 жовтня 1844 року, були «сім часів» із двадцять шостого розділу книги Левіт, і саме ця перша з утверджених Міллером істин була відкинута у 1863 році. Це відкидання започаткувало перше покоління адвентизму, коли адвентисти почали блукати пустелею Лаодикії. Друге покоління почалося на Генеральній конференції в Міннеаполісі 1888 року, і внаслідок заколоту, що там стався, у 1901 році розпочалася сатанинська робота з відкидання міллерівського тлумачення «щоденного» як язичництва. Правильне розуміння «щоденного» не було повністю відкинута аж до смерті пророчиці, яка вказала, що погляд, який просували всупереч правильному погляду Міллера на «щоденне», був переданий «ангелами, вигнаними з неба». Повне відкидання відбулося у третьому поколінні близько 1931 року. Третє покоління почалося з публікації книги В. В. Прескотта під назвою «Вчення Христа» відразу після Біблійної конференції 1919 року. У 1919 році третє покоління розпочалося і тривало до публікації книги «Питання щодо доктрини» у 1957 році.

Після того, як праця Міллера була утверджена й зроблена ясною на двох таблицях Авакума (піонерські карти 1843 та 1850 років), Господь тоді почав відкривати істину про те, що існувала ще одна, третя, спустошувальна сила, яка прийде після язичництва і папства та також переслідуватиме Божий народ.

Через язичництво, а потім через Папство сатана протягом багатьох століть здійснював свою владу, намагаючись стерти з лиця землі вірних Божих свідків. Язичниками і папістами керував один і той самий драконівський дух. Вони різнилися лише тим, що Папство, удаючи служіння Богові, було небезпечнішим і жорстокішим ворогом. Через римське католицистство сатана поневолив світ. Церква, що називала себе Божою, була втягнена до лав цієї омани, і понад тисячу років народ Божий терпів під гнівом дракона.

А коли Папство, позбавлене сили, було змушене припинити переслідування, Іван побачив нову силу, що піднімалася, щоб відлунювати голос дракона і продовжувати ту саму жорстоку й богохульну справу. Ця сила, остання, що має вести війну проти церкви та Божого закону, була символізована звіром із ягнячими рогами. Попередні звірі виходили з моря, але цей піднявся із землі, що означало мирне виникнення нації, яку він символізує. «Два роги, подібні до рогів ягняти», добре передають характер уряду Сполучених Штатів, виражений у двох його основоположних принципах — республіканізмі та протестантизмі. Ці принципи є таємницею нашої сили й процвітання як нації. Ті, хто вперше знайшли притулок на берегах Америки, раділи, що дісталися країни, вільної від зарозумілих домагань папства і тиранії монаршого правління. Вони постановили заснувати уряд на широкій основі громадянської та релігійної свободи. Знаки часу, 1 листопада 1899 р.

Міллер не міг побачити третю переслідницьку силу, і з цієї причини його структура була неповною, хоча й цілком придатною для виконання його праці. Сестра Вайт зазначає, що Міллер був Божим обраним вісником, що у своїй праці він був типологічно представлений Іллею та Іваном Хрестителем, у покликанні до своєї праці — Єлисеєм, а у своїй смерті — Мойсеєм. Мало хто в священній історії має натхненний коментар, який засвідчує, що ангели чекають біля їхньої могили, щоб воскресити їх, але саме таким є коментар щодо Міллера. Той факт, що його праця була обмежена історією, у якій він з'явився, не є принизливою оцінкою Міллера, а лише необхідністю, яку слід визнати, якщо його працю розглядати в істинному світлі Божого пророчого Слова.

Міллер отримав конкретне, ангельське керівництво, яке дозволило йому вибудувати пророчу структуру, засновану на двох спустошувальних силах — язичництві, а потім папстві. З цієї причини пророцтва, що описували історію після спустошення, здійсненого тими двома силами, були Міллером неправильно зрозумілі. Проте жодне з тих непорозумінь не потрапило на дві священні таблиці Авакума, де графічно були представлені підвалини, закладені завдяки праці Міллера. Саме тому натхнення могло засвідчити про таблицю 1843 року, що вона була спрямована Господньою рукою.

Господь показав мені, що таблиця 1843 року була керована Його рукою і що жодну її частину не слід змінювати; що числа були такими, як Він хотів. Що Його рука була над нею й приховала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, доки Він не відняв Свою руку.

Тоді я побачив щодо 'Щоденного', що слово 'жертва' було додане людською мудрістю і не належить до тексту; і що Господь дав правильний погляд на нього тим, хто виголосили клич про годину суду. Коли існувала єдність, до 1844 року, майже всі були однастайні щодо правильного розуміння 'Щоденного'; але після 1844 року, в замішанні, були прийняті інші погляди, і за цим послідували темрява й замішання. Review and Herald, 1 листопада 1850 р.

Зібрані Міллером за вказівкою ангелів істини були скеровані Господом, і в схваленні діаграми 1843 року натхнення стверджувало, що розуміння Міллера про те, що «щоденне»

означає язичництво, було правильним. П'ять разів єврейське слово «тамід», перекладене як «щоденне», зустрічається в книзі Даниїла, і воно завжди виражає взаємозв'язок між двома спустошувальними силами — язичництвом, за яким слідує папство.

Розуміння Міллера «щоденного» як символу язичництва було вкрай важливим у пророчій схемі, яку він застосовував, бо послідовний зв'язок «язичництво, за яким іде папство» став для нього орієнтиром в узгодженні всіх пророцтв, до розуміння яких його було приведено.

У «час кінця», 1798 року, було знято печатку із книги Даниїла, а основним уривком, який Сестра Вайт назвала «центральною стовпом» і «підвалиною» адвентного руху, був восьмий розділ книги Даниїла, чотирнадцятий вірш.

Писання, яке понад усі інші було і підвалиною, і центральним стовпом адвентної віри, — це твердження: «До двох тисяч і трьохсот днів; тоді святилище буде очищене». [Даниїла 8:14.] Велика боротьба, 409.

Чотирнадцятий вірш є відповіддю на тринадцятий, і ця відповідь позбавлена сенсу без контексту питання.

Тоді я почув, як один святий говорив, і інший святий сказав тому певному святому, що говорив: Доки триватиме видіння про щоденну жертву та переступ спустошення, щоб і святиню, і військо віддати на потопання? І сказав він мені: До двох тисяч трьохсот днів; тоді святиня буде очищена. Даниїла 8:13, 14.

Ці два вірші є символом примноження знання, що відбулося, коли книгу Даниїла було розпечатано в «час кінця», у 1798 році. Тринадцятий вірш окреслює дві спустошувальні сили, на яких Міллер побудував свою пророчу модель. Міллер ототожнив «щоденне» у тринадцятому вірші з язичництвом, а «переступ спустошення» — з папством. Важливо розуміти, що пророчу модель, до усвідомлення якої ангели привели Міллера, окреслено в тих двох віршах, які представляють примноження знання, що з'явилося в історії 1798 року. Проте Міллерові не було дано побачити наступну силу, яка мала вийти на пророчу сцену й переслідувати Божий народ.

«Я побачив, що звір із двома рогами мав пащу дракона, і що його влада була в його голові, і що указ вийде з його уст. Потім я побачив Матір блудниць; що мати — це не дочки, а відокремлена й відмінна від них. Вона мала свій час, і він минув, а її дочки, протестантські секти, були наступними, щоб вийти на сцену й чинити в тому самому дусі, який мала мати, коли вона переслідувала святих. Я побачив, що в той час як мати занепадала у владі, дочки зростали, і незабаром вони здійснюватимуть ту владу, яку колись здійснювала мати». Сполдінг і Маган, 1.

Нездатність Міллера побачити третю силу змусила його робити висновки, які були просто помилковими. Міллер ототожнив морського звіра з тринадцятого розділу Об'явлення з язичницьким Римом, а земного звіра — з папським Римом. Його застосування сімнадцятого розділу Об'явлення також було хибним через його нездатність побачити пророчу історію, що простягалася далі другої спустошувальної сили папізму. З цієї причини, коли Міллер

визначав римську силу в пророцтві Даниїла, він розглядав її як одну силу, що проявилася у двох етапах. Це було й залишається точним тлумаченням, але це завадило йому сприймати царства біблійного пророцтва як такі, що виходять за межі четвертого царства, представленого Римом. Він бачив і визначав, що четверте царство Риму мало два етапи, представлені як язичницький Рим і папський Рим, але не бачив, що папський Рим був також п'ятим царством, після якого мало прийти шосте царство.

У другому розділі книги Даниїла міллеріти поєднали елементи п'ятого царства біблійного пророцтва з четвертим царством. На базовому рівні їхнє застосування було правильним, але неповним, бо перша згадка про царства біблійного пророцтва має узгоджуватися з останньою згадкою про царства біблійного пророцтва, оскільки Ісус, як Альфа й Омега, завжди ілюструє кінець початком. Нездатність побачити розрізнення між двома послідовними царствами унеможливила для Міллера визнання того, що дванадцятий розділ книги Об'явлення ідентифікує дракона як язичництво, а морського звіра з тринадцятого розділу книги Об'явлення — як папство (звір), і земного звіра з тринадцятого розділу книги Об'явлення — як відступницький протестантизм (лжепророк).

Міллер не зміг побачити дракона, звіра та лжепророка як три послідовні царства у дванадцятому та тринадцятому розділах Об'явлення і тому, керуючись своєю пророчою логікою, був змушений припустити, що ці два розділи не є послідовною ілюстрацією трьох сил, які ведуть світ до Армагеддону. Світло, дане Міллеру, було досконалим для його покоління, і його покоління було випробуване тим світлом.

Світло трьох спустошувальних сил (дракона, звіра і лжепророка) було дано Future for America у «час кінця», у 1989 році. Уривок із книги Даниїла, який було розпечатано із розпадом Радянського Союзу на виконання одинадцятого розділу Даниїла, вірша сорокового, був світлом третього ангела, тоді як Міллеру було дано світло першого ангела. Останні шість віршів одинадцятого розділу Даниїла вважалися підвалиною та центральним стовпом руху Future for America, а сороковий вірш одинадцятого розділу Даниїла підсумовує те світло, так само як тринадцятий і чотирнадцятий вірші восьмого розділу Даниїла підсумували світло, яке було розпечатане в мілеритському русі.

А в час кінця цар півдня нападе на нього, а цар півночі піде проти нього, мов вихор, з колісницями, і з кіннотою, і з багатьма кораблями; і увійде в країни, і буде затоплювати та переходити. Даниїла 11:40.

Вірш вказує на війну, що почалася в «час кінця» у 1798 році, між царем півдня та царем півночі. Цар півдня представляв атеїстичну Францію, яка саме того року завдала папству смертельної рани. Папство там представлене як цар півночі. Франція, у пророчому сенсі в 1798 році, була однією десятою з десяти царств сьомого розділу книги Даниїла. Ті десять царств представляють язичницький Рим, а язичницький Рим представляє дракона. Папство (цар півночі) представляє звіра. Вірш вказує, що цар півночі (папство), який на початку вірша отримав свою смертельну рану, зрештою завдасть удару у відповідь цареві півдня (цареві атеїзму). Коли папство таки завдало удару у відповідь, цар атеїзму перемістився з

держави Франції до конфедерації Радянського Союзу. Франція була однією державою, проте коли вірш описує помсту папства проти царя півдня, цар півдня окреслений як «країни», як і колишній Радянський Союз.

Коли цар півночі (папство) завдав удару у відповідь, він привів із собою «колісницю», «вершників» і «багато кораблів». Колісниця та вершники є символами військової могутності, а кораблі — символами економічної могутності. Силою, яка уклала нечестивий союз із папством з метою повалення Радянського Союзу, були Сполучені Штати, а дві сили Сполучених Штатів у тринадцятому розділі Одкровення визначені як їхня здатність примусити світ прийняти знак папської влади силою зброї та економіки. Людям буде заборонено купувати чи продавати без цього знака, і далі, без цього знака, людей будуть віддавати на смерть.

Сороковий вірш прямо ідентифікує дракона (царя півдня), звіра (папства) і лжепророка (Сполучених Штатів). Основний вірш щодо «часу кінця» 1989 року ідентифікує три спустошувальні сили, що ведуть світ до Армагеддону, так само як основні вірші міллеритського руху ідентифікували дві спустошувальні сили — язичництво, а потім папство.

Вірш починається битвою між царем півдня та царем півночі. На початку вірша (1798) перемагає цар півдня, але у вірші цар півночі завдає удару у відповідь і бере гору над царем півдня. Початок вірша позначає битву між царем півночі та царем півдня, а в завершенні повідомлення, викладеного у вірші, зображено ту саму битву між північним і південним царями, але з протилежними результатами. Початок позначив "час кінця" у 1798 році, а завершальна битва позначає "час кінця" у 1989 році. У вірші, в його письмовому свідченні, міститься підпис Альфа й Омега, початок і кінець.

Дійсна історія, представлена у вірші, простягається за межі краху Радянського Союзу в 1989 році, аж до недільного закону сорок першого вірша. Під час недільного закону потрібний союз сучасного Вавилону утворюється внаслідок низки стрімких подій. Отже, сороковий вірш починається із завдання смертельної рани в 1798 році та забуття блудниці Тиру. Історія, представлена віршем, повністю завершується на недільному законі сорок першого вірша, де смертельна рана загоюється, а блудницю Тиру згадують. Ознака початку й завершення відображена не лише в тексті вірша, але й у всій історії, яку він представляє. Вірш окреслює пророчу рамку, що спирається не просто на язичництво (дракона) і папство (звіра), а визначає структуру трьох спустошувальних сил, які ведуть світ до Армагеддону.

Пророча схема Міллера проголосила настання Божого слідчого суду, а пророча схема Future for America проголошує настання Божого виконавчого суду. У "час кінця" 1989 року розпочався триетапний процес випробування та очищення, коли останні шість віршів одинадцятого розділу книги Даниїла були розпечатані під час розпаду Радянського Союзу. Ту відмінність, що Міллер бачив лише язичництво й папство, а не бачив відступницького протестантизму, потрібно розуміти, щоб правильно зрозуміти видіння річки Улай, яке було розпечатане у 1798 році.

Ми продовжимо цей розгляд у наступній статті.

У нас немає часу на зволікання. Попереду буремні часи. Світ охоплений духом війни. Невдовзі стануться події скорботи, про які говориться в пророцтвах. Пророцтво в одинадцятому розділі книги Даниїла майже досягло свого повного виконання. Багато з того, що відбулося в історії на виконання цього пророцтва, повториться.

У тридцятому вірші говориться про силу, що 'вірші з 30-го по 36-й процитовано.'

"Сцени, подібні до описаних цими словами, відбудуться." Публікації рукописів, номер 13, 394.